

ти, свирѣщи и буйно храбри, но не можали да понасятъ голѣми горѣцини и продължителни тѣжки трудове, нѣмали достатъчно търпѣние, твърдостъ и постоянство и, дързки при сполука, очайвали се при несполука. Нашествието си въ юго-западна Европа тѣ извършили въ твърдѣ значителни сили, съ семействата и стадата си. Тѣ се сражавали частъ на коне, а по вечето пѣши. Отъ тѣхъ пѣшитѣ били въ оръжжени легко и лошо, съ най просто и грубо оръжжие, и до нѣкждѣ отъ геройство и самохвалство, до нѣкждѣ отъ прѣзрѣние къмъ неприятеля, често, отивайки въ бой, събличали се голи до пояса, вслѣдствие на което обаче търпѣли голѣми загуби отъ ранени и убити. Но конниците имъ били въоръжени много добрѣ и богато. Тѣ носили гладко-источени (полирани) и бляскави стоманени лати, бѣли дървени щитове, а намѣсто шлемове — глави отъ разни диви звѣрове съ расторени уста и съ високи пера въ видъ на крила, което ги правяло страшни на глѣдъ. Всѣки конникъ ималъ по единъ дългъ и тѣжъкъ мечъ и по два дротика. Кимвритѣ и тевтонитѣ се сражавали обикновенно прѣдъ становетѣ си, заградени отъ всички страни съ кола, и въ самитѣ станове оставали семействата и стадата си. За бой тѣ се строили въ голѣми, тѣсно сгъстени, квадратни маси, а въ сражението съ Мария при Верцелла (101) кимвритѣ въ първитѣ рѣдове били свързани съ вериги, прикрѣпени къмъ щитоветѣ имъ, за по добро пазяние на равнението, непроницаемостта и твърдостта на строя. Тѣ и тевтонитѣ имали тръби и, намѣсто знамена, дръвца съ грубо изваяни звѣрове, животни, птици и др. т. Въ боя тѣ вървели съ страшенъ шумъ и викъ или, по добрѣ да се каже,

съ дивъ ревъ, отъ който, по думитѣ на римскитѣ историци, кръвта замръзвала въ жилитѣ на най храбритѣ войници, и първото нападение извършвали съ немовѣрна распаденостъ, яростъ, стрѣмителностъ и сила, но ако неприятеля го издържалъ хладнокръвно и непоколебимо и ако при това времето било горѣщо, тѣ скоро изнемощавали и, по думитѣ на римскитѣ писатели, отслабвали *тъломъ* и *духомъ*, като *жени* и *дѣца*. А ако били отблъснати въ становетѣ си, тѣ се отбранявали въ тѣхъ съ необикновенна упоритостъ ожесточение и даже остървенение, дѣйствувайки съ дротници, мечове и сѣкири изъ-задъ колата и отгорѣ тѣхъ. Женитѣ въ боя помагали на мъжетѣ, като имъ подавали и промѣнявали оръжжието, изнасяли раненитѣ и убититѣ, и др. т., а при нападенията на становетѣ имъ отъ неприятеля вземали най дѣятелно участие въ боя и се сражавали съ не по малка отъ мъжетѣ храбростъ упоритостъ и ожесточение.

Цезарь, въ коментаритѣ или запискитѣ си за галлската война, дава твърдѣ малко свѣдения за германцитѣ. Отъ тѣхъ се вижда само, че германцитѣ били народъ мъжественъ, воинственъ, храбръ, гордъ поради независимостта си, страстно привързанъ къмъ нея и необикновенно щестлавенъ. Най многобройното, силно и воинственно германско племе, по думитѣ на Цезаря, били *суевитѣ* или съюзъ отъ 100 племена подъ общо названиее *суеви*. Всѣко отъ тѣзи съюзни племена ежегодно испращало по 1.000 войници на война. Прѣдводителя на суевитѣ, Ариовистъ, въ прѣговоритѣ си съ Цезаря обявилъ, че *германцитѣ — сж народъ, който рѣдко живѣе подъ покривъ, но който всичкото време прѣкарва на война, привикналъ е да владѣе оръжжието и е непобѣдимъ*. Други двѣ гер-